

**РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
К-По₂ бр.45/2010**

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 06.12.2010. године

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на наставак главног претреса приступили:

**-заменик тужиоца за ратне злочине Небојша Марковић,
-опт. Вукшић Зоран, опт.Слободан Стригић, опт.Бранко
Хрњак, опт.Велимир Бертић,
-браниоци адв.Ивана Томовић, адв.Бјелетић Радмила,
адв.Мирослав Перковић и адв.Ашковић Трифун,
-сведоци Јадранка Чичак и Ева Малек.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што се тиче сведока Ане Барић јављено је пре почетка Служби за подршку и помоћ оштећенима да је она болесна, то је јавио њен син Срђан и да није у могућности да приступи на данашњи главни претрес. Главни претрес ћемо наставити саслушањем сведока тј. испитивањем сведока. Позваћемо прво сведока Јадранку Чичак. Ако можете да позовете да дође.

Главни претрес започет у 09 часова и 38 минута.

ИСПИТИВАЊЕ СВЕДОКА СВЕДОК ЈАДРАНКА ЧИЧАК

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан госпођо Чичак. Ако Вам је лакше седите, да ли има ту столица? Боље се чује.

Сведок ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Госпођо Чичак, Ви сте овде позвани у својству сведока оштећене.

Сведок ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде се води поступак против четири лица Зорана Вукшића, Слободана Стригића, Бранка Хрњака и Велимира Бертића због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва за период друга половина, од друге половине јануара 1992.године тј. од августа 1991. па до краја исте године у Белом Манастиру, а ставља им се на терет вршења противзаконитог затварања, повређивања телесног интегритета, примењивања мера застрашивања и терора, мучења и нечовечног поступања, затим убиства појединих лица. Ја ћу Вам прво узети личне податке видим да сте Ви већ давали своје личне податке када сте били саслушани 1999. мислим да је то било, је ли тако, први пут се саслушани, а касније и по замолници сте саслушани пред Жупанијским судом у Осијеку 2010. године у марту.

Сведок ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Точно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има неких измена у Вашим личним подацима?

Сведок ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи Јадранка Чичак од оца Људевита, је ли тако?

Сведок ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По занимању шта сте?

Сведок ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Службеник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Службеник. Боравиште Вам је у?

Сведок ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Каранац, Колодворска 2-б.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Место рођења Јасеновац, је ли тако?

Сведок ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Точно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Година рођења?

Сведок ЈАДРАНКА ЧИЧАК: 1969.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ова имена поменуо сам Вам ове окривљене, да ли их познајете, јесте ли у некој завади са њима?

Сведок ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Познајем Слободана Стригића и Зорана Вукшића. Овде није споменут Зоран Мацарац који је исто судјеловао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је овде споменут само сад је подигнута оптужница само за ову четворицу, за њега је поступак раздвојен. Ви ћете рећи у свом исказу када будемо испитивали. Ви сте овде позвани у својству сведока, дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело. Исто тако не морате да одговорите на питања која Вас могу довести до тешке срамоте односно кривичног гоњења. Ја мислим, да ли има испред Вас текст заклетве?

Сведок ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете га прочитати.

Сведок ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питана говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

Сведок опоменут, упозорен, заклет, изјави:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ради се о догађајима из 1991. године у августу, Ви сте већ дали свој исказ, па можете укратко да испричате оно што сте већ изјавили овде.

Сведок ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Да ли ја могу користити биљешке своје што сам си, будући да је протекло 19 година од тог догађаја, не знам да ли треба дати на увид.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не да читате, али можете користити као белешке.

Сведок ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Само као биљешке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да се подсетите на неки догађај.

Сведок ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изнесите овако слободно исказ.

Сведок ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Ево овако, дана 17.10.1991. у јутарњим сатима негде око 08, 08:30 у наше двориште, значи у Каранцу Колодворска 2-б дошли су мени познати Зоран Вукшић звани "Жућо", Зоран Маџарац и они су били у одори САО Крајине, значи маскирној са кратким наоружањем и двије особе у полицијској одори САО Крајине такође са кратким наоружањем са полицијским аутом службеним, ја имам «Застава 101» регистарске ознаке 001Н. У то вријеме када су они дошли код нас у двориште био је мој покојни супруг дома, Иван Чичак, и дјевер Мато Чичак. Ја и моја свекрва Анђа Чичак и мој син, тада малодобни који је имао три године нисмо били дома него смо отишли једно десетак кућа даље код стрица Томе Чичак, где смо по доласку до стрица на мосту видјели то исто службено возило иста лица код господина Бошка Ђурковића на мосту. Моја свекрва Анђа је рекла «Јадрнка идемо дома, видиш да је полиција овдје». Ја сам рекла да не идем, јер се она уплашила тада у то вријеме ратних збивања и било ју је страх. Отишле смо код стрица, сјели смо тамо, за једно десетак минута мој супруг Иван је дошао по нас и рекао да морамо ићи дома дати изјаву јер су дошли Зоран Вукшић и Зоран Маџарац под некаквом оптужбом да су мој супруг и свекар крали свиње некакве. Ми смо тада отишли сви заједно дома. Када смо дошли у двориште тамо су били назочни исте особе и питали су нас као гдје је мој свекар Винко Чичак и Анто Чичак, значи други дјевер. Ми смо рекли да су они на радном мјесту, свекар је тада радио на свињогојској фарми недалеко од мјеста, а Анте Чичак он је радио у «Брод пустари». Тада су рекли Зоран Вукшић и Зоран Маџарац да се сви спакирамо и да идемо у полицијску постају Бели Манастри дати изјаву. Ја сам тада своје малодобно дијете оставила код стрица и питала сам их да ли треба и њега водити, онда је Зоран Маџарац позвао Зорана Вукшића са стране и њих двојица су нешто разговарали и вратили се и рекли су да ја, моје дијете и свекрва не морамо ићи него само њих четворица. Будући да свекар и Анте нису били дома, да су они били на радно мјесту Зоран Вукшић и Зоран Маџарац су рекли мом супругу да сједне у наше особно возило «Црвена Застава 101» плаве боје, регистарске ознаке тада БМ 83-24 и да испред њих он и Мато возе, а они ће са полицијским аутом иза њих. Отишли су до свекра на радно мјесто, тамо су њега пронашли и свекар је питао свога шефа, рекао је да може ићи одма. Међутим Анту нису нашли јер је он био негде на терену у «Брод пустари» и тада су се вратили кући, значи Иван и Мато, и речено им је да сви заједно у четири сата, тј. у 16 сати поподне буду у полицијској постаји Бели Манастир да дођу дати изјаву. Они су се са

полицијским аутом опет одвезли код Бошка Ђурковића. Након тога дана значи мој Иван, Анте, Мато и Винко Чичак негдје око 16 сати сјели су у наше особно возило и отишли у полицијску постају Бели Манастир. Од тога дана ја више не знам ништа за њих, нити сам их видјела, ни ништа. Свакодневно сам одлазила у полицијску постају Бели Манастир питала за њих међутим нисам имала никаквих сазнања нити су ми дали икаква сазнања. У међувремену мене, свекрву Анђу и мог сина су протјеривали из наше куће обитељске јер су долазиле избјеглице из Западне Славоније и онда су из Штаба територијалне одбране где су били Бошко и Радован Радовановић једни од главних слали свакодневне некакве људе да се уселе код нас у кућу. 26.11.1991. више нисмо могли трпити тај страшни терор над нама, тјерали су нас свакодневно да морамо излазити из куће и да морамо напустити. Отишли смо у полицијску постају Бели Манастир, значи ја, моје дијете, свекрва Анђа Чичак, стриц Томо Чичак и стрина Финка Чичак. Када смо дошли у полицијску постају Бели Манастир да би исходовали путовнице стрицу је требала некаква потврда из Штаба територијалне одбране будући да је био војни обвезник да може напустити териториј Хрватске. Он се вратио назад у Каранац у Штаб територијалне одбране да би исходовао ту потврду када су му дали потврду гдје му је Радован Радовановић рекао да исходујемо путовнице али да не напуштамо мјесто становања јер су пронашли Винка, Ивана, Анту и Мату Чичак убијене на мјесту «Судараш» на напуштеном салашу, да бисмо требали пронаћи трактор са четири вуче са приколицом, купити погребну опрему, одјела не припремити него четири плахте да би се могло отићи по њих и да би нетко требао ићи за идентификацију тијела. Ја сам питала да ли ја могу ићи, нису ми дозволили. Ишао је господин, он је исто сада покојни, Јозо Лозанчић, трактор је возио Ковач Миклош, тако да су их довели 27.11. негдје око један сат код нас у двориште у лијесовима затвореним, који су били закуцани чавлима, истоварили их у двориште и отишли. Око 14 сати је био спровод на мјесном гробљу у Каранцу, у међувремену нам нису дали отворити лијесове јер непосредно близу наше куће неких тридесетак метара налазиле су се барикаде. Када сам покушала отворити лијес од свог супруга пуцали су у зрак и рекли да не смијемо дирати. То је то што ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Сада ће Вам постављати питања, прво ће тужилац, а онда ће и друге странке у поступку, на крају ће и ово веће.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да Вас питам, кажете да сте од те четворице који су дошли двојицу познавали, а двојицу нисте, да ли сте нешто сазнали о тој двојници касније?

Сведок ЈАДРАНКА ЧИЧАК: О једном сам сазнала да је у полицијској одори био Бранко Хрњак.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А од кога сте то сазнали, да ли се сећате?

Сведок ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Јавним поговором и не могу сад точно рећи ко ми је точно то рекао али сам се ја распитивала за све ове године.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми шта је било са овим путничким возилом Вашим особним са којим су њих четворица отишли?

Сведок ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Нигдје га нисмо пронашли.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисте сазнали ништа?

Сведок ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Сазнала сам послије да је Зоран Вукшић одвезао га у своју гаражу и да га је продао, не знам коме.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, и хтео сам да Вас питам то када сте те лијесове хтели да сахраните и кад сте Ви хтели да отворите па су пуцали, ко је ту био?

Сведок ЈАДРАНКА ЧИЧАК: То Вам не бих знала рећи, то је неких тридесетак-четрдесет метара од наше куће удаљено, а ја у том трену нисам гледала тко је био на барикади.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам више питања. Хвала.

Сведок ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Молим.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Радмила Бјелетић, бранилац окривљеног Хрњака. На записнику господине председнице Ви сте рекли да је то 1999. година, ја колико сам скенирала са ЦД-а мислим да је 2000.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја мислим да је 1999.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: 1999. ипак, у реду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер немамо цео.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Да, па сам ја, ја се извињавам, у реду је. На том записнику сведокиња је изјашњавајући се у чему су били овде окривљени Вукшић Зоран звани «Жућо» и Зоран Маџарац изјавила да су тада имали маскирну униформу, а ова друга двојица да су били у плавим униформама. На записнику о саслушању истог сведока од 19.ожујка 2010. године сведок се изјашњава «да су Зоран Вушић и Зоран Маџарац били у маскирним униформама, а ова друга двојица да су били у униформама САО Крајине», па молим да се сведок изјасни на те околности у погледу различитости у исказу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли разумели?

Сведок ЈАДРАНКА ЧИЧАК: САО Крајине милиција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: САО Крајине милиција, мислите ове милицијске униформе што Ви кажете, јесу и оне биле плаве или су биле?

Сведок ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Плаве, светло плаве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Плаве, значи кад кажете САО Крајина мислите на.

Сведок ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Писало је на рукаву САО Крајина милиција.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: А какве су боје биле ове маскирне што их зовете?

Сведок ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Маскирне зелено као и сваке одоре оне шарене.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Да ли је било било каквог претресања куће Ваше од стране ових лица која су тај дан дошли у двориште?

Сведок ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Колико ја знам до када сам ја тамо била не.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: И кажите ми још какве је боје био тај милицијски аутомобил?

Сведок ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Бијело-плаве као сваки милицијски обојани ауто.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Хвала вам. И још једно питање, Ви сте данас рекли да су Вашим колима Ваш покојни супруг и његов брат кренули на ту фарму свиња, ако сам Вас добро разумела, да ли то значи да су ова четворица са овим милицијским аутом сви били у том милицијском аутоу, да је само у Вашем аутомобилу?

Сведок ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Да, да, они су ишли за њима.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Зато што у Вашем исказу од 19.ожујка 2010. године произилази супротно, произилази Ви овако кажете ако ми дозволите председниче, кажете: «Ова двојица у униформама САО Крајине Бранко Хрњак и овај други којег нисам познавала те мој супруг покојни Иван и његов брат Мате упутили су се ка товилишту по свекра, дакле Винка Чичка», из овога Вашег исказа произилази да су ова двојица били у колима са Вашим супругом и братом, па мене интересује код којег исказа остајете пошто је очигледно разлика?

Сведок ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Остајем код овога исказа и ја сам напоменула и мислим да имам право да се држим код исказа првобитног којег сам дала јер велики је протек година од када се то догодило и неки детаљи се изгубе једноставно.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Хвала Вам, ја сам само дужна онако да укажем на контрадикторност у Вашем исказу, а Ваше је право да кажете код којег остајете.

Сведок ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Остајем при данашњем исказу.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Хвала најлепше, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите браниоче.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Бранилац окр.Вукшић Зорана адвокат Ивана Томовић. Реците ми молим Вас да ли познајете Зорана Вукшића особно или га познајете из виђења?

Сведок ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Из виђења, мислим не знам што подразумевате под тим «особно».

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли сте га познавали, да ли сте се међусобно јављали једно другоме, да ли сте комуницирали?

Сведок ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Не, не.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Како је он изгледао тога дана, ако можете да нам га опишете?

Сведок ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Имао је, сад не знам, да ли лијеву или десну руку је имао завијену, да ли је гипс имао или само завијено и држао је овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како мислите?

Сведок ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Онако као повезана рука око врата али је била сва завијена, сад да ли је гипс или само завој, последије сам сазнала да је он био рањен и да је због тога била рука, у маскирној тој зеленој одори, маскирна та шарена одора.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Рекли сте да су касније долазили код Вас кући и тражили да се пакујете и да напустите кућу, ако сам добро разумела?

Сведок ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Да.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли је међу њима био и Зоран Вукшић?

Сведок ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Не, Зоран Вукшић је био тада и никада више код нас, то су долазили из села по заповједи Бошка Ђурковића.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Изјавили сте да Ваш ауто никада није више пронађен али имате сазнање да га је Зоран Вукшић продао.

Сведок ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Да.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Да Вам је то тачно неко рекао или само имате сазнања о томе?

Сведок ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Сазнања имам о томе.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Добро. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли још неко питања? Окривљени имате ли питања? Нема нико од окривљених питања. Сад ћу поставити још нека питања, у Вашем исказу који сте дали касније 19.03.2010. године рекли сте да су Ваш покојни супруг Вашим аутомобилом одвезао свог оца и браћу у СУП Бели Манастир, међутим овде сте у једном тренутку рекли «Тада сам видела јер је то било видљиво из куће да је за њима кренуо милицијски аутобомил «марица».

Сведок ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је тај, мислите «марица», на који сте аутомобил мислили «марица»?

Сведок ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Па онако онај као комби полицијски.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И он се кретао иза возила Ваших, Вашег мужа и родбине?

Сведок ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте ишли у СУП Бели Манастир да ли сте разговарали са начелником тадашњим Здјеларевићем?

Сведок ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Нису ми дали да дођем до њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што постоји овде исказ сведока Здјеларевића који каже да је разговарао са Вама и да Вас је провео кроз цео СУП да видите да Ваш супруг није ту.

Сведок ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Није точно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи то није тачно?

Сведок ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Не. Ја особно нисам никада видјела господина Здјеларевића нити сам икада с њим разговарала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде окривљени Стригић је комшија био Ваш, је ли тако?

Сведок ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Па није баш комшија али живео је у истом селу, ми смо на једном крају, а он је на другом, неких два километра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико смо чули из његовог исказа он се чак дружио са једним од члановима, Анте?

Сведок ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Ишао је заједно у школу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ишао је заједно у школу?

Сведок ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После ових догађаја јесте ли можда контактирали Стригића да га питате шта се десило?

Сведок ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Не, у то вријеме ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте га виђали уопште?

Сведок ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није се он појавио код Вас да дође да Вам нешто каже?

Сведок ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Никада. Никада није био код нас нити смо га виђали, ми се тада у то вријеме нисмо смјели дружити с никим, чак ни на улицу изаћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што се тиче Маџарца, они су били врло близу Ваше, је ли тако, прве комшије, шта су они били, ресторан је имао.

Сведок ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Он једно вријеме држао кафе-бар или гостионицу која се налази испред наше куће, у то вријеме је долазио по воду код нас у кућу, то је исто неких двадестак-тридесетак метара удаљено од наше куће и отуда знам Зорана Маџарца и дружио се са покојним Матом Чичак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни њега нисте виђали да га питате шта се дешава, шта је са Вашим мужем и његовом породицом?

Сведок ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа нико није јављао?

Сведок ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Никога од њих нисам видјела после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само још једно питање, што се тиче Зорана Вукшића како је он изгледао тада, је ли имао нека посебна обележја, како је био, да ли се сећате?

Сведок ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Имао је браду, мислим, оно кажем ту руку у гипсу или да ли је то завој био, ту маскирну одору, имао је пиштољ, мислим да је пиштољ за пасом био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Још сте овде рекли да сте радили једно време и радите у СУП-у односно у полицијској постаји Бели Манастир и да сте били присутни када је један Ваш суграђанин давао исказ у вези догађаја, како се тај зове?

Сведок ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Јосип Барат, њему је особно Слободан Стригић, тако је он изјавио, рекао што и како је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте то чули?

Сведок ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Нисам директно чула него сам читала из списка али сам радила тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи нисте директно чули. Овде сте дали потпуни опис како су они били обучени па ја то нећу сада нити има потребе да Ви препричавате и касније, касније кад је била идентификација Ви сте били присутни?

Сведок ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Да, јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте видели неке повреде?

Сведок ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Нису ми то дали, тијела су била у фази распадања, у бити само сам по одијећи могла препознати, јер од тих 40 дана колико ми нисмо знали за њих сво вријеме је падала киша, а они су били на отвореном цијело вријеме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чланови већа имате ли питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Када сте ишли у полицијску станицу да се распитате о судбини Вашег мужа, с ким сте контактирали и шта Вам је речено?

Сведок ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Била је једна особа у цивилству тамо која је била у цивилу, сједила је у дежурани полицијске постаје. Ја сам дошла представила сам се тко сам и што сам и рекла сам зашто сам дошла. Рекла сам да су се требали јавити у 16 сати ту у полицијску постају да обаве разговор с њима. Тај господин ми је рекао, знам да је био крупан, имао је бркове, црн, он је рекао као «Да, знам, они су требали бити у 16 сати», онда је наишао један у полицијској одори и рекао»Шта лупеташ глупости, шта причаш без везе, госпођо немамо ми никаквих сазнања о њима, када будемо имали сазнања бићете правовремено извјешћени» то је све.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Јесте ли још који пут одлазили тамо или је то био једини?

Сведок ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Само до дежурства, даље ме нису пуштали и онда сам ишла правити путовницу, то 26.11.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: У Вашем раније исказу сте рекли да Зорана Вукшића знате из средње школе.

Сведок ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Да, ја сам ишла у средњу школу у Бели Манастир, а он је био тамо поштар, па сам оно виђала га на улици.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли истичете одштетни захтев, дужан сам Вас питам?

Сведок ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Ја желим да они одговарају за дјела која су направили, нека им суд одреди казну, а они мени не могу надокнадити нити мом сину оца и све остало, ако буду осуђени онда ћу тражити одштетни захтјев.

То је све што имам да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам што сте дошли и приступили. Нека дође други сведок.

Сведок ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Хвала Вама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Довиђења.

СВЕДОК ЕВА МАЛЕК

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

Сведок ЕВА МАЛЕК: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите седите

Сведок ЕВА МАЛЕК: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми смо Вас овде позвали као сведока. Ја ћу Вас прво упозорити да сте дужни да говорите истину, да је давање лажног исказа кривично дело за које је прописана казна затвора. Исто тако, не морате да одговарате на питања која Вас или неког Вашег блиског сродника може довести до тешке срамоте, односно кривичног гоњења. Касније ћете прочитати овде текст заклетве, а ја ћу Вам пре тога узети личне податке. Ева Малек, је ли тако?

Сведок ЕВА МАЛЕК: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца?

Сведок ЕВА МАЛЕК: Фрање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По занимању сте?

Сведок ЕВА МАЛЕК: Домаћица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Боравиште?

Сведок ЕВА МАЛЕК: Козарац.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Међумурска 25.

Сведок ЕВА МАЛЕК: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ту живите или боравите у Осијеку?

Сведок ЕВА МАЛЕК: У Осијеку живим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која адреса у Осијеку?

Сведок ЕВА МАЛЕК: Улица Републике 19-г.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Место рођења?

Сведок ЕВА МАЛЕК: Хрватске Републике 19-г. Хрватске Републике 19-г.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, место рођења?

Сведок ЕВА МАЛЕК: Место рођења Горичина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Година рођења, када сте рођени?

Сведок ЕВА МАЛЕК: 07.12.1941.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Овде се води поступак против овде четири лица – Зорана Вукшића, Слободана Стригића, Бранка Хрњака и Велимира Бертића. Да ли познајете ова лица, да ли сте са њима неком сродству?

Сведок ЕВА МАЛЕК: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У завади?

Сведок ЕВА МАЛЕК: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Овде имате испред себе текст заклетве. Да ли можете да је прочитате или да Вам ја а Ви да поновите, ако Вам је лакше? Ово заклињем се.

Сведок ЕВА МАЛЕК: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питана, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Рекао сам, води се поступак против ова четири лица, седите.

Сведок ЕВА МАЛЕК: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва за догађаје у времену од августа 1991. до краја исте године у Белом Манастиру и да су ова лица вршила противзаконита затварања, повређивање телесног интегритета, примењивање мера застрашивања и терора, мучење и нечовечно поступање, као и убиство појединих лица. Рекли сте, не познајете ова лица, али Ви сте били присутни када је био напад на место Каранац, да ли је тако?

Сведок ЕВА МАЛЕК: Козарац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Козарац.

Сведок ЕВА МАЛЕК: Козарац, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте нам, шта знате о томе, шта се десило, где сте Ви тог јутра били, како се све то десило?

Сведок ЕВА МАЛЕК: Могу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете, изволите.

Сведок ЕВА МАЛЕК: Хвала. 28.08.1991. је то било, тог дана, негде око пола седам, пробудили су нас, ми смо говорили хорда, не, и спавали смо горе, ја и муж а децу, кћерку сам одвезла у Загреб прије, не знам, два тједна ваљда, а син ми је отишао у Немачку, он је тамо радио. И чули смо буку и пуцњаву и каже мени муж, «ево ходи види горе, наоружани су сви, имају браде», а ја, рекох, «не иди Иво, ходи да идемо доле», ја брзо скувала кафу и рекох, «идемо бежати са дворишне стране у врт, некуда да се сакријемо», оно, ја сам се јако бојала. Он каже не иде и он је своју кафу попио и неће ићи и гледа кроз прозор из кухиње овамо. Рекох, «Иво, ходи». Ја сам пар пута њему рекла, «хајде, идемо да се негде сакријемо», а он неће. Ја сам узела свој џемпер и побегла сам у врт и оно тамо, нисам знала куда, него сам отишла код другог суседа, биле су неке метље, као коров високе, ту сам се ја бацила доле, јер је пуцњава била са свих страна, из ове улице, из друге улице, то је све тутњало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У којој сте Ви улици били да нам буде јасније?

Сведок ЕВА МАЛЕК: У првој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зове улица?

Сведок ЕВА МАЛЕК: Звала се, чекајте мало, морам се сетити сада, јој, ЈНА, бивша ЈНА. Чекајте сада мало, где сам стала сада, треба ми времена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули сте пуцњаву и пуцало се са свих страна.

Сведок ЕВА МАЛЕК: И ја сам се бацила у те метље и оно, шта ја знам, занемела сам. Када је пуцњава престала, ја сам мало дигла главу, онако провирила сам, али сам била јако оно, бојала сам се јако и ја опазим једно војно лице, мало даље од мене и имао је оно метке све око врата знате, а ту је имао траку, онако блонд је био младић и ту је имао малу браду. Ја када сам њега видела, ја сам се угњурила унутра и ја после нисам мрднула ван, ја сам се јако бојала и ја сам ту стајала ваљда унутра, да ли сам ја у несвест пала, шта је било, не знам, ја сам се негде, дошла сам ван из тог грма негде око два сата, ево, то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте дошли из тог грма, шта је било даље, да ли сте отишли кући?

Сведок ЕВА МАЛЕК: Када сам ја дошла преко врта у кућу, стајала је скупина људи пред кућом, већ су мог мужа одвезли у Манастир, не знам у мртвачницу или у Дом здравља, знате и онда су ми рекли, тај и тај га одвезао, каже, «Иво ти је убијен». И ја, ево, не знам шта је после било с меном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте сазнали касније, јесу Вам причали суседи, ко је убио Вашег мужа, шта су рекли?

Сведок ЕВА МАЛЕК: Чула сам, начула сам, не знам да ли они знаду истину или није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта су рекли?

Сведок ЕВА МАЛЕК: Јер тај, ако је тај је исто други сусед од мене, трећа кућа, уствари, Видо Јосипа, он је исто пуцао у ногу, а каже, са њим је био добар, са њим је пио кафу и добри су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта су рекли, ко је био тај човек, јесу га именовали?

Сведок ЕВА МАЛЕК: Не знам, рекли су или Вукшић или Жути један или неки Векац, шта ја знам, они су били у тим групама, у тој групи нашој, јер биле су две, три групе, једни по једној улици, а други по другој улици и оно наводно су рекли, ја сам чула, да су рекли, ти који су нас нападали, да је мој муж имао оружје. Он оружје није имао, пиштољ, он је требао имати оружје, зато што је радио и возио је потпредседника «ИНЕ» знате? И требао је имати пиштољ, али није, ја бих то знала да је он имао, а сигурно би некога он упуцао да је он имао пиштољ код себе, али није. То још хоћу нешто рећи, када су били ти скупови код нас у Барањи и наши и њихови и оно нормално, носили су заставе сваки своју и када су дошли у Бели Манастир на скуп, овај што је мој муж возио тог подпредседника «ИНЕ», његов зет, Добротес, он је био у том скупу и виче мојему мужу, «шта ти радиш ту?», а мој виче, «а шта ти радиш ту?».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је било пре ових догађаја?

Сведок ЕВА МАЛЕК: Да, и онда овај Добротес, од тог потпредседника «ИНЕ» је рекао, «немој ми више доћи на капију», а мој му виче «ти је и немаш», јер је он био зет код Видашека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро то је нешто друго, то је други догађај, да се вратимо овом догађају.

Сведок ЕВА МАЛЕК: Не знам, не могу ништа рећи, можда је он дао списак, јер било је њих више на списку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О каквом списку се ради?

Сведок ЕВА МАЛЕК: Па, за писање, које треба ликвидирати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви то видели или сте чули за то?

Сведок ЕВА МАЛЕК: То сам чула, начула.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Вашем селу Козарац да постоје људи које треба ликвидирати?

Сведок ЕВА МАЛЕК: Ето видите да постоји.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или у Белом Манастиру? Ево сада ће Вам постављати питања, изволите тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми, само како, са које стране је та кућа трећа у којој је овај човек за кога сте рекли да је рањен био, да ли је она са ваше стране улице или са супротне?

Сведок ЕВА МАЛЕК: Са моје стране улице, прва, друга, трећа кућа, Вида Јосип се презивао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, са те стране. Значи, од Вида Јосипа сте чули?

Сведок ЕВА МАЛЕК: Не, од њега нисам, од других сам људи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Од других људи сте чули?

Сведок ЕВА МАЛЕК: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми, а са друге стране улице, јесу исти људи, са друге стране улице, да ли је иста група ишла или је једна ишла једном страном, а друга другом страном?

Сведок ЕВА МАЛЕК: Ја нисам видела ниједнога, искрено Вам кажем, то је мој муж видео са балкона када су ишли, а ја сам отрчала доле у кујну и скувала сам на брзину кафу. Ја нисам ниједнога видела, једино сам тога видела, тога оптуженога на врту, у врту, са тима, како се вели то, ја не знам стварно како се то вели, са метковима око врата и траку је имао свезану.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Реденици, овако је то.

Сведок ЕВА МАЛЕК: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми још нешто, пре овога догађаја, значи пре 28.08. у Вашем месту, да ли је било неких наоружаних формација, нека јединица било које војске?

Сведок ЕВА МАЛЕК: Није било војске, него три недеље прије тога, то се стално пуцало, не знам одакле, из Јагодњака и из Манастира, не знам одакле, то се стално пуцало и ми нисмо спавали, ја сам кћерку одвезла негде 14. или 15.08. у Загреб код своје сестре, а син је отишао са нећаком у Немачку. Он је дошао на годишњи из Немачке, па је ишао и мој нећак се вратио раније тједан дана, него сам ја дошла из Загреба, они су отишли у Немачку када се то зло десило.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А кажите ми, то када кажете да се пуцало, да ли се то пуцало на Ваше место?

Сведок ЕВА МАЛЕК: Не знам, тражили су наводно, ја сам чула, да су тражили оружје, пуцало се са две стране, из прве улице и из друге, јер то је село са три улице.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не говорим за тај дан, него пре тог дана, да ли је било пуцања пре овог догађаја?

Сведок ЕВА МАЛЕК: Било је из даљине, из шуме или из Јагодњака, они су нас плашили као.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је неко из Вашег места пуцао на те који су?

Сведок ЕВА МАЛЕК: Не, мој муж би био пуцао, да је имао пиштољ сто посто би би убио некога.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, све ово што Вас питам је пре овога, да ли је била нека војска у Вашем месту?

Сведок ЕВА МАЛЕК: Не, није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала.

Сведок ЕВА МАЛЕК: Добро, била је народна одбрана, нормално, али нису пуцали, то се све разишло, све су отишли ван, све се разбежало.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала.

Сведок ЕВА МАЛЕК: Нас неколико људи је остало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите браниоци питања.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Можда да појаснимо, кажете Ваш супруг да је имао пиштољ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само се представите.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Адвокат Перковић, да би свакако пуцао.

Сведок ЕВА МАЛЕК: Јесте да је имао.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми како сте сигурни да није имао, можда Вам није хтео рећи или било шта?

Сведок ЕВА МАЛЕК: Да, сигурна сам, сто-посто сам сигурна.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Кажете да сте га звали да идете тамо до баште где сте се Ви. Шта је он рекао, зашто он остаје у кући?

Сведок ЕВА МАЛЕК: Опростите, нисам Вас разумела.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли он остаје у кући или у дворишту или, где Ви њега последњи пут видите?

Сведок ЕВА МАЛЕК: Он је рекао да он никуда не иде, он није никоме крив и да он не иде никуда, он је стајао тако уз прозор, тако је био сто,и он је ту као попио а ја сам трчала у врт.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А реците ми нисте ни Ви никоме криви?

Сведок ЕВА МАЛЕК: Не.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Зашто Ви бежите а он остаје у кући?

Сведок ЕВА МАЛЕК: Бојала сам се, разумете ме, страх, то је јаче било од мене.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми, осим те пуцњаве, сада сумњам да ћете Ви моћи одговорити на ово питање, али питаћу, да ли је било некаквих експлозија у Козарцу тада?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате?

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Знате, има она пуцњава појединачно, то је слабије или оно као некакве бомбе да неко баци, експлозија онако као, јаче од ових пуцњава из пушке, ако ме разумете?

Сведок ЕВА МАЛЕК: Није, нисам то чула нити видела, једино сам чула да је у суседној улици било, дошли су у кућу тамо је био полицајац на дужности, не, пуцали су, у кућу су ушли и све су пострелили и апарате и све оно по кући.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Намештај да.

Сведок ЕВА МАЛЕК: Као наводно, тражили су оружје, ево то и то је све што ја знам.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми, који је то дан био, кажете 28.08.1991.?

Сведок ЕВА МАЛЕК: Да.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците, да ли је то била недеља, понедељак, овако да ли се сећате, уторак, среда?

Сведок ЕВА МАЛЕК: Среда ујутру око пола седам, мислим да је среда била.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ваш супруг да ли је радио, да ли је ишао на посао, или нешто дан пре тога?

Сведок ЕВА МАЛЕК: Онда није баш радио зато што је било блокирано, он је онда скупљао бонове по бензинској пумпи и онда није радио, не знам да је годишњи узео или тако некако, није радио.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Није радио?

Сведок ЕВА МАЛЕК: Он Вам није радио, да.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окривљени, да ли има неких питања? Изволите, само укључите тамо микрофон и представите се.

Опт. ВУКШИЋ ЗОРАН: Хтео бих Вас упитати, рекли сте да је Ваш муж видео две групе, да иду у правцу од Белог Манастира?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли две групе ишле?

Сведок ЕВА МАЛЕК: Нисам ја рекла да је он видео две групе, него биле су две групе, једна је ишла по нашој првој улици, а друга група је ишла по оној другој улици и онда су пуцали и са једне и са друге улице се чуо пуцањ и то јак пуцањ.

Опт. ВУКШИЋ ЗОРАН: Значи, једна група је ишла поред Ваших кућа, а друга група је ишла са друге стране?

Сведок ЕВА МАЛЕК: Друге улице, а не знам, можда је била још једна група, јер су три улице у селу, то не знам, нисам ја видела њих.

Опт. ВУКШИЋ ЗОРАН: Хтео бих још ово питати, рекли сте да Ваш муж пре тога напада, извесно време није радио.

Сведок ЕВА МАЛЕК: Онда није радио, био је на годишњем или је било блокирано, не знам шта је сад ту, горе он није ни могао ић више.

Опт. ВУКШИЋ ЗОРАН: Да ли ми можете рећи, од Ваше куће колико далеко су се давале барикаде у то време, једно три, четири недеље или тједна?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само полако, да ли су се давале барикаде прво?

Сведок ЕВА МАЛЕК: У Козарцу се нису давале барикаде у селу, али барикаде су биле.

Опт. ВУКШИЋ ЗОРАН: Тамо код Жупанића негде не?

Сведок ЕВА МАЛЕК: Чекајте мало, не знам, за Бели Манастир, па за онда.

Опт. ВУКШИЋ ЗОРАН: Не, за Козарац. Давале се, не?

Сведок ЕВА МАЛЕК: Добро, биле су барикаде, нисмо могли ићи у Осијек, кроз Дарду и Швајцер, мислим нисмо ишли.

Опт. ВУКШИЋ ЗОРАН: Није се могло из Белог Манастира, то је магистрални пут?

Сведок ЕВА МАЛЕК: Да то је међународна цеста, него смо ишли.

Опт. ВУКШИЋ ЗОРАН: Преко Грабовца тамо?

Сведок ЕВА МАЛЕК: Да, знам када сам сестру, не кћерку довезла у Загреб, онда сам ишла на аутобус или на влак, не знам сада точно и онда сам дошла у Осијек, нисам могла у Козарац, у Барању.

Опт. ВУКШИЋ ЗОРАН: Мене само ово интересује, значи три тједна или недеље пре тога догађаја су се нормално давала сваку ноћ дежурства и преко дана, је ли тако?

Сведок ЕВА МАЛЕК: Да, мислим да да, да.

Опт. ВУКШИЋ ЗОРАН: Само толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само још нека питања да Вам поставимо. Рекли сте када сте били у башти, када сте видели овог човека, како сте га описали са жутом косом, видели сте га у врту који је био где, иза врта Јосипа Вида, да ли је тако?

Сведок ЕВА МАЛЕК: Ту негде, сада да ли је био код Вида Јосипа или је, кукуруз је био, знате, а ја се нисам усудила у кукуруз, него сам у то грмље се бацила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ЕВА МАЛЕК: То ми је остао лик и када сам, га видела у новине, е реко, то је тај, јер нисмо куповали новине, то је било свашта у новинама, и у Јагодњаку слика је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Након овог догађаја када Вам је убијен супруг и све, јесте, ишли у полицијску постају или станицу, јесте питали шта се десило, ко га је убио, јесте ишли некада?

Сведок ЕВА МАЛЕК: Нисам ишла, ми смо одмах други дан када је била сахрана, други или трећи дан, сахранили смо мужа и онда смо хтели, да, други дан смо хтели ићи на гробље, код нас је тако обичај, идемо опет посетити гроб, али нисмо могли, пуцњава је била исто у селу, а нисмо видели никога, само јака пуцњава и ми смо се вратили са гробља и шогор је узео наш ауто и ишли смо кроз Мађарску у Загреб и тада смо били у прогонству у Загребу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За ова два дана када сте били ту, нико није долазио из полицијске станице Бели Манастир да Вас пита, да ли нешто знате, шта се десило са Вашим супругом?

Сведок ЕВА МАЛЕК: Оних дана?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок ЕВА МАЛЕК: Не, када је то било други дан, трећи дан ми смо одмах отишли, није нико дошао, ко би дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има неких питања? Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да Вас питам, кажете да сте видели у новинама неку слику?

Сведок ЕВА МАЛЕК: Да, то исто лице сам видела.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте то видели у новинама?

Сведок ЕВА МАЛЕК: То сам видела одмах некако када смо изашли, не знам, у Загребу смо те новине куповали «Глас Славоније».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И ко је био на тој слици, да ли се сећате шта сте прочитали?

Сведок ЕВА МАЛЕК: Чекајте, није Шешел, ко је био, Шешел, не могу Вам се сада сетити имена, ја сам стара и оно заборавим и то лице сам видела што сам видела у врту, а било је њих доста.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, али мене само то лице интересује, да ли је писало у тим новинама како се зове тај кога сте Ви препознали, да ли је била нека слика на којој се више њих налази или су појединачне слике?

Сведок ЕВА МАЛЕК: Не, то је била слика где су били сви скупа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, нису писала имена свих?

Сведок ЕВА МАЛЕК: Е сада не знам да ли је писало све или није, не могу Вам рећи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да Вас питам још нешто само, Ви сте рекли када сте се вратили, били су окупљени људи тамо и да су Вашег мужа однели.

Сведок ЕВА МАЛЕК: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесу Вам рекли где су га затекли, где је био, где се налазио када је погођен?

Сведок ЕВА МАЛЕК: Мало даље од капије.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У дворишту?

Сведок ЕВА МАЛЕК: У дворишту, да, пред кућом, у кући, уствари.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да Вас питам, ево сад још да разјаснимо, то је капија у дворишту, а не капија, улазна врата куће?

Сведок ЕВА МАЛЕК: У дворишту, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је она која излази на улицу капија? Јел то то?

Сведок ЕВА МАЛЕК: У дворишту, како се улази у кућу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када се улази са улице, је ли тако?

Сведок ЕВА МАЛЕК: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да разјаснимо и то где је био. Добро, да ли има још неких питања? Нема.

То је све што имам да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само још да Вас питамо, да ли истичете одштетни захтев?

Сведок ЕВА МАЛЕК: Хвала, не треба ми ништа, нека га сам Бог казни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте хтели Ви неко питање?

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Ја бих ако могу да се обратим суду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има везе са овим сведоком, ако нема?

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Ја се извињавам. Има везе са госпођом Јадранком Чичак. Мислим да смо направили један велики пропуст овде данас на овом претресу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Морате да станете, да узмете микрофон. Сачекајте да завршимо прво са овим сведоком, ако нема више питања. Хвала Вам што сте приступили, можете да седнете ту, да саслушате наставак.

Сведок ЕВА МАЛЕК: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите. Станите, па реците шта. Само реците. Само име, име. Представите се.

Опт. СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Зовем се Слободан Стригић, осумњичен за ратне злочине над породицом Чичак. Ја мислим да смо данас направили један пропуст овде, што је мени јако битан, с обзиром да сам имао суочење са окривљеним Бранком Хрњаком који је демантовао да је учествовао у злочину над породицом Чичак, па хтео сам да Вас питам овај пошто није ми јасно, да ли госпођа Јадранка Чичак може препознати Бранка Хрњака и потврдити да ли је он био у дворишту те куће, с обзиром да се наводе два НН лица и прецизира се да се ради о Зорану Вукшићу «Жутом» и Зорану Маџарцу, да ли она може да препозна Бранка Хрњака и да потврди овде пред судом, да ли је тај човек био у том дворишту, с обзиром да он то демантује да је био у том дворишту, износи тврдње да није био и желим госпођи Јадранки Чичак и њеном сину да изразим жалост и тугу због свега што се десило и да кажем да ми је драго да су дочекали овај дан суђења и да ми је драго да је мајка жива и да је то дочекала. Толико од мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сада ћемо питати, госпођо Чичак, да ли Ви можете, Ви сте рекли да сте чули за Хрњака. Да ли сте га Ви видели, да ли можете да га препознате? Да ли можете да видите? Дођите, седите овде. Окрените се и погледајте све окривљене, да ли препознајете некога од њих?

Сведок-оштећена ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Господин Хрњак Бранко, «Векац», Слободан Стригић и Зоран Вукшић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте показали сада на Хрњака, јесте га виђали тада или га?

Сведок-оштећена ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Он је био у дворишту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

Сведок-оштећена ЈАДРАНКА ЧИЧАК: У полицијској одори.

Констатује се да се сведок окренула према окривљенима и да их је све поименце препознала, показујући на Вукшић Зорана, Слободана Стригића, Бранка Хрњака и Велимира Бертића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле знате «Векца», Велимира Бертића? Сада сте га препознали па ме то занима.

Сведок-оштећена ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Барања је јако мала и јако пуно људи се зна међусобно. Ја не знам да ли он мене зна, али ја њега знам, ту смо негде, отприлике и година, из виђења, ништа контактирање, него виђење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али оног дана када се десило, кад су дошли, он није био?

Сведок-оштећена ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите, да ли имате питања? Само морате тамо да поставите питање и представите се. Седите, да Вам буде лакше.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Рекли сте да сам ја био тај дан тамо. Да ли би ми хтели рећи, пошто кажете да познате, Барања је мала, свакога, значи ти тренуци Вам остану у сећању, тешки су, нормално, да ли ми можете рећи, како сам ја тај дан изгледао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Већ Вас је описала, већ је дала Ваш опис.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Да ли сам имао браду, да ли сам био овако обријан, шта сам имао на глави?

Сведок-оштећена ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Браду сте имали, не знам шта сте имали на глави, браду сте имали, руку сте имали повезану, да ли гипс или само завој и везану око врата, маскирна одора.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Да ли је брада била дужа, краћа, можете то отприлике да објасните?

Сведок-оштећена ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Била Вам је брада, ја сада не знам колико је то дуга или кратка, брада је била онако како сте Ви носили цело време. Два, три центиметра дужине сигурно је била, црвена Ваша специфична брада.

Опт. ЗОРАН ВУКШИЋ: Само ме то интересује

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, чули сте. Да ли има још неко?

Адв. РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Ја приговарам оваквом начину препознавања окривљених, с обзиром да управо питање које сте Ви овде

поставили сведоку, да ли познаје и окривљеног «Векца» пре овог догађаја, изјавила је да га познаје, с обзиром да је претходно изјавила да познаје «Жутог» и да познаје Стригића, значи једино преостаје овде Хрњак, значи, ја оваквом начину препознавања приговарам. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ставили сте приговор. Стригићу, да ли Ви имате нешто да кажете? Не Ви него Хрњак? Изволите, да ли Ви имате нешто да кажете? Само Ви седите, идите иза седите, молим Вас госпођо. Чули сте сада исказ овог сведока.

Опт. БРАНКО ХРЊАК: Чуо сам и мени је јако жао, али ја ову госпођу никада у животу нисам видео, нити знам где је њена кућа, нити сам икада био код њене куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи тврдите да ово што је изјавила да није тачно?

Опт. БРАНКО ХРЊАК: И што је госпођа изјавила, милиција САО Крајина у то време није била милиција САО Крајина, писала је само «Милиција» на униформама, милиција САО Крајине имала је шарене маскирне униформе плаво-сиве на којима је писала «Милиција САО Крајине». Те униформе су тек стигле у СУП, колико је мени познато тек негде крајем једанаестог месеца, а до тада су биле редовне униформе југословенске милиције на којима је писало само «Милиција». Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, чули смо примедбе. Ево овако, изволите, изјасните се. Само сведок Јадранка Чичак.

Сведок-оштећена ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Ја бих се опет позвала на протек година и да се то није догодило јуче, ја знам да је била милицијска одора тада, да ли је писало «САО Крајина», «Милиција», милицијска одора је била, била је различита од ове маскирне одоре и молим вас да се то унесе и да се узме у увид, јер се то није догодило јуче. Господин је био у нашем дворишту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То јутро?

Сведок-оштећена ЈАДРАНКА ЧИЧАК: То јутро. Да и код господина Бошка Ђурковића на мосту, заједно са свима осталима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. То је све, хвала Вам.

Сведок-оштећена ЈАДРАНКА ЧИЧАК: Хвала Вама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За сутра, 07.12., биће саслушано четири сведока, Фрањо Јох, Стјепан Ткалац, Мато Филиповић и Марко Томић.

Констатује се да се главни претрес ПРЕКИДА.

Наставак се заказује за:

07.12.2010. године у 09,30 часова

Записничар,

Председник већа-судија,